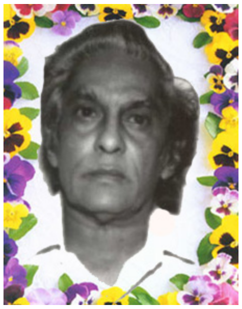

అడుగో అతడే హంతకుడు
– కొమ్మూరి సాంబశివరావు

(గత సంచిక తరువాయి)

ఇక మిగిలింది పిస్తోలు పట్టుకున్నవాడు, కుళ్ళన్. పిస్తోలు వాడి చేతిలోంచి లాక్కుందామని యుగంధర్ వొంగాడు. సరిగ్గా ఆ సమయానికి మెడమీద ఏదో పడినట్లయింది యుగంధర్‌కి.

కుళ్ళన్ యుగంధర్ మీదికి ఉరికి, భుజం మీద కూర్చుని, కత్తితో యుగంధర్ని పొడవడానికి చెయ్యి పైకి ఎత్తాడు. కుళ్ళన్ మనిషంతా యుగంధర్ నడుం వరకైనా రాడు.

యుగంధర్‌కి నవ్వు వచ్చింది. ఒకసారి భుజాలు విదిలించాడు. కుళ్ళన్ వెనక్కి పడ్డాడు.

"ఉష్ అంటే కిందపడేవాడివి నీకు కూడా యింత ధైర్యమా" అని కుళ్ళన్ చేతిలో కత్తిలాక్కుని, వాణ్ణి చెంపమీద చిన్నగా ఒక దెబ్బవేసి పిస్తోలు పట్టుకునివాడివైపు తిరిగాడు యుగంధర్.

రాజు లేచి నిలబడుతున్నాడు. రాజు చేతిలో పిస్తోలున్నది. పిస్తోలు పట్టుకున్న అతను బాధతో కేకలు పెడుతున్నాడు.

రాజు వెనక్కివంచి, వంచి అతని చెయ్యి దాదాపు విరిచేశాడు. ఆ కేకలకి, ఆ అరుపులకి హోటల్లో జనం తలుపు బయట పోగయి అరుస్తున్నారు.

"ఏమిటీ గొడవ తలుపు తియ్యండి" అని కేకలు వేస్తున్నాడు మేనేజర్.

"ఎవరో చంపుకుంటున్నారు. పోలీసులకి కబురు పంపండి" మరొకడు సలహా యిస్తున్నాడు.

రాజూ, యుగంధర్ ఒకర్ని ఒకరు చూసుకుని నవ్వుకున్నారు. కుళ్ళన్ తప్ప తతిమ్మా అందరూ నేలమీద పడి దొర్లుతూ ఏడుస్తున్నారు. చెయ్యి విరిగిన అతను గగ్గోలు చేస్తున్నాడు. యుగంధరూ, రాజూ నీళ్ళగదివైపు చూశారు. నీళ్ళగదిలో ఒక రేకుపెట్టె కనిపించింది.

"రాజూ తలుపు తియ్యి. ఎవర్నీ లోపలికి రానివ్వక. పోలీస్‌లకి కబురు పంపమని చెప్పు" అని నీళ్ళగదిలోకి వెళ్ళి యుగంధర్ రేకుపెట్టె మూత తెరిచాడు.

కట్టలు కట్టలు నోట్లు బంగారం నగలు.

ఏదో బాంకు దోపిడి చేసి పంచుకుంటున్న సమయంలో అక్కడికి వచ్చి వాళ్ళ కార్యకలాపాలకి అడ్డం వచ్చామన్న మాట అనుకుని తనలో తను నవ్వుకుని యుగంధర్ నీళ్ళగది తలుపు మూసి వెనక్కి తిరిగాడు. రాజు గది తలుపుకి అడ్డంగా నిలబడి "పోలీసులు వచ్చేంతవరకు ఎవర్నీ లోపలికి రానివ్వను" అంటున్నాడు.

"నా హోటల్‌లోకి వచ్చి, గొడవచేసి లోపలికి రానివ్వని అంటావేమిటయ్యా" అరుస్తున్నాడు హోటల్ మేనేజర్.

యుగంధర్ వెళ్ళాడు.

"క్షమించండి. ఇది పోలీసుల వ్యవహారం. దొంగలని పట్టుకున్నాము. నా పేరు యుగంధర్. దయచేసి పోలీసులకి వెంటనే రమ్మని కబురు చెయ్యండి."

"అప్పుడే కబురు చేశాము" అన్నాడు హోటల్ మేనేజర్.

టకటక బూట్సులు చప్పుడు చేసుకుంటూ పోలీసులు వచ్చారు. స్థానిక ఇన్స్పెక్టర్ యుగంధర్ని చూసి, గుర్తుపట్టి "హల్లో సార్ వాట్ యీజ్ ది మేటర్" అన్నాడు.

"లోపలికి వెళ్ళి చూడండి. ఐదుగురు దొంగలు. కొన్ని లక్షల రూపాయలు వున్నాయి" అని ఇన్ స్పెక్టర్కి దారి యిచ్చి మేనేజర్ వైపు తిరిగి "సునీత, సుందర్ అనేవాళ్ళు యీ గదిలో ఉన్నారని చెప్పారు. అటువంటి పేర్లు కలవాళ్ళు ఈ గదిలో ఉన్నట్టు లేరే" అన్నాడు.

"ఈ గదిలో ఉన్నారని చెప్పలేదే మేడమీద కుడివైపు నాలుగో గది అని చెప్పాను."

"లేదు. ఎడం వైపు నాలుగోగది అని చెప్పారు మీరు."

"నేనెందుకు అలా చెపుతాను" అన్నాడు మేనేజర్.

"పొరపాటు ఎవరిదో ఒకళ్ళది. పద రాజా" అని కుడివైపు నాలుగోగదికి పరిగెత్తాడు యుగంధర్.

ఆ గది తలుపు తెరిచి వుంది. గదిలో ఎవరూ లేరు. సామానులూ లేవు.

"గదిలో ఎవరూ లేరే" అని అరిచాడు యుగంధర్.

"లేరా! ఏమయ్యారు?" అంటూ మేనేజర్ అటు పరిగెత్తుకు వెళ్ళాడు.

"ఈ హడావిడికి హోటల్లో వాళ్ళంతా ఆ గదిముందు చేరేటప్పటికి అక్కడ ఏదో గొడవ జరుగుతోందనీ అక్కడ వుండడం మంచిది కాదనీ తెలిసి జయంతీ, సూర్యప్రకాశ్ చల్లగా జారుకుని వుండాలి" అన్నాడు యుగంధర్.

"అంతా పావుగంట క్రితమే వెళ్ళివుండాలి" అన్నాడు రాజు.

ఫర్వాలేదు. ఎక్కడికి పోతారు? పట్టుకోవచ్చు అనే ధైర్యంతో "రా! రాజా!" అని హోటల్లోంచి బయటికి దారితీశాడు యుగంధర్.

21

వీధిలోకి వెళ్ళిన తర్వాత అక్కడ నలుగురయిదుగుర్ని అడిగారు జయంతి, సూర్యప్రకాశ్ ఎటు వెళ్ళినదీ తెలుసుకోవడానికి.

"బజారువైపు వెళ్ళారండీ" అని చెప్పాడు ఒక మనిషి. రాజు క్రిజ్లర్ కారు బజారువైపు పోనిచ్చాడు. అక్కడ మళ్ళీ వాకబు చేశారు.

"ఇంతకుముందే అంటే పది పదిహేను నిముషాల క్రితం చూశానండీ మీరు చెప్పినటువంటి వాళ్ళని. వాళ్ళు కారు ఎక్కి వెళ్ళారు" అన్నాడు ఒక షాపు అతను.

"కారా! నెంబర్ చూశారా?"

"నెంబరు చూడలేదు కానీ పాండిచ్చేరి కారు అయ్యుండాలి. పి. అని వుంది."

"వెరీగుడ్ కారు ఎటు వెళ్ళింది?"

"అదుగో అటు. పాండిచ్చేరి రోడ్డుమీద."

రాజు కారు అటు తిప్పాడు. అరవై మైళ్ళ స్పీడున పోనిస్తున్నాడు. "పాండిచ్చేరి చేరేలోపున వాళ్ళ కారుని సమీపిస్తాము. వాళ్ళని పట్టుకుంటాము" అన్నాడు నవ్వుతూ.

యుగంధర్ కూడా నవ్వి "ఏమో? చెప్పలేం రాజా ఇంతవరకూ వాళ్ళకి అదృష్టం కలిసివస్తోంది. నువ్వు పొరపాటు పడలేదనీ, ఆ హోటల్ మేనేజర్ పొరపాటున మనల్ని ఎడం వైపున నాలుగో గదికి వెళ్ళమని చెప్పాడనీ తెలుసు. ఆ గదిలో యింకెవరయినా వుండి

వుంటే మనం వెంటనే పొరపాటు గ్రహించి కుడివైపు వెళ్ళి జయంతినీ, ఆమె ప్రియుడయిన ఆ సూర్యప్రకాశ్‌నీ పట్టుకునే వాళ్ళం. కానీ జయంతి అదృష్టం. ఆ దొంగల దురదృష్టం. నాలుగో నెంబరు గదిలో దొంగలు దోపిడీ ధనం పంచుకుంటూండగా మనం వెళ్ళాము. వాళ్ళతో పోట్లాట జరగడం వల్ల దాదాపు అరగంట మనం అక్కడ వుండిపోవడం జయంతి అదృష్టం కాదూ. అటువంటి అదృష్టమే యింకా వాళ్ళకి సహాయంగా వుందేమో" అన్నాడు.

"అదృష్టం యీపాటికి అయిపోయివుండాలి" అన్నాడు రాజు.

"వాళ్ళ అదృష్టం ఎప్పటికి అయిపోతుందో మనం ఎలా నిర్ణయించగలం? ఎంత విచిత్రమైన కేసు. ఇన్ని ఊళ్ళు తిరగడం, ఇంత దగ్గిరగా వచ్చికూడా మనం వెతుకున్న వాళ్ళని పట్టుకోలేకపోవడం నా అనుభవంలో ఎన్నడూ జరగలేదు. మనం వెతుకుతున్న మనుషులు కాక వేరే దొంగలు, మోసగాళ్ళు అంతర్ రాష్ట్ర నేరస్తులు చిక్కడం కూడా విచిత్రంగా ఉంది" అని యుగంధర్ అంటూండగా ఢాం అని చప్పుడు అయింది. యుగంధర్ చటుక్కున వెనక్కి తిరిగి చూశాడు. వెనక కారేదీ రావడంలేదు. రాజు చేతిలో స్టీరింగ్ వీల్ కదిలిపోయి కారుని ఒక పక్కకి లాగేస్తోంది. అతి కష్టం మీద బ్రేక్ నొక్కి కారు రోడ్ పక్కనున్న చెట్లకి కొట్టుకోకుండా ఆపేశాడు రాజు. "బరస్టు అయింది సార్" అన్నాడు నవ్వుతూ.

యుగంధర్ కారు దిగి వెనక చక్రం పరీక్ష చేసి "యు ఆర్ రైట్. బరస్ట్ అయింది. చూశావా వాళ్ళ అదృష్టం" అన్నాడు.

"అదే నేనూ ఆలోచిస్తున్నాను. ఆ జయంతికి, సూర్యప్రకాష్‌కి మంత్రాలు తెలుసేమో" అంటూ రాజు వెనక చక్రం మార్చడానికి టూల్సు తీసుకువచ్చాడు. ఇరవై నిముషాలు పట్టింది.

"అమ్మయ్య వాళ్ళ అదృష్టం సంగతి ఎలా ఉన్నా యీ చక్రాలు మార్చడం చాలా శ్రమ అయిన పని" అని చేతులు దులుపుకుని రాజు సిగిరెట్ వెలిగించాడు.

"నేను డ్రైవ్ చేస్తానులే. నువ్వు కాసేపు విశ్రాంతి తీసుకో" అన్నాడు యుగంధర్. అరవై మైళ్ళకి తక్కువ కాకుండా కారు నడిపాడు. మైలురాళ్ళు వెనక్కి దొర్లిపోతున్నాయి. చెట్లు పక్కలకి పరిగెత్తుతున్నాయి.

"ఇంకా ఆ కారు ఎక్కడా కనిపించదేం?" అన్నాడు రాజు.

"వాళ్ళూ యింత వేగంగా వెళుతున్నారేమో?"

"ఇంకోవైపు పక్కరోడ్లకి వెళ్ళి ఎక్కడికయినా వెళ్ళారేమో? పాండిచ్చేరికి వెళ్ళడం లేదేమో?"

యుగంధర్ నవ్వి "ఈ ప్రాంతల పెద్ద ఊరు ఏదీ లేదు. మరీ చిన్న పల్లెలకి వెళ్ళి వాళ్ళు ఎక్కడుంటారు? హోటళ్ళల్లో దిగడం అలవాటయిన మనుష్యులు కాస్త పెద్దవూళ్ళే వెళతారు" అన్నాడు.

బస్సులు ఎదురు వచ్చాయి. లారీలు పక్కనించి వెళ్ళాయి. ఎద్దుబళ్ళు అడ్డం వచ్చాయి. "ఎదురొచ్చే కారునో, బస్సునో ఆపి అడిగితే తెలుస్తుందిగా" అని రాజు సలహా యిచ్చాడు.

"అనవసరం. మరికొంత టయిం వృధా అవుతుంది" అన్నాడు యుగంధర్. పాండిచ్చేరి చేరుకునేటప్పటికి అప్పుడే వీధి దీపాలు వెలిగాయి.

"మళ్ళీ హోటళ్ళన్నీ వెతకాల్సిందే" అన్నాడు రాజు.

యుగంధర్ తలవూపి "ఈ వూళ్ళో చాలా హోటళ్ళున్నాయి. కానీ పెద్దవీ, అన్ని సౌకర్యాలు వుండి వీలుగా వుండేవి నాలుగే హోటళ్ళు. అక్కడ ప్రారంభిద్దాం దర్యాప్తు" అన్నాడు.

హోటల్ కోస్టల్‌కి వెళ్ళారు. జయంతిని పోలిన మనిషి అక్కడికి రాలేదని తెలిసింది. తర్వాత హోటల్ హెలెన్‌కి వెళ్ళారు. అక్కడా లేరు జయంతీ, సూర్యప్రకాశ్. తరవాత హోటలు పాండీలోకి వెళ్ళారు.

"యస్ సార్. ఒక గంట క్రితమే వచ్చారు మీరు చెప్పినవాళ్ళు. రిజిష్టర్ చూస్తానుండండి. యస్ వెనుక వున్న కాటేజిలో దిగారు" అన్నాడు హోటల్ గుమాస్తా.

"కాటేజీ నెంబర్?" అడిగాడు యుగంధర్.

"రెండే కాటేజీలున్నాయి సార్ మొదటి కాటేజీలో దిగారు."

"థాంక్యూ" అని ఇద్దరు డిటెక్టివ్‌లూ కాటేజీల వేపు వెళ్ళారు.

"పూర్తయిందన్నమాట వేట. చివరికి చిక్కారు" అంటూ యుగంధర్ కాటేజీ తలుపు తట్టాడు.

"ఎవరు?"

"రూం సర్వీస్"

"ఇప్పుడు అవసరంలేదు" స్త్రీ కంఠస్వరం.

మళ్ళీ తలుపు తట్టాడు.

"ఏం అవసరంలేదు."

యుగంధర్ జవాబు చెప్పకుండా మళ్ళీ తలుపు తట్టాడు.

"అబ్బబ్బ ఏమిటీ గోల" అంటూ తలుపు దగ్గిరకి వచ్చి విసురుగా తలుపు తీసి "ఎన్నిసార్లు చెప్పాలి" అంటూ మాట ఆపేసి తెల్లబోయి యుగంధర్నీ, రాజునీ చూసి "మీరెవరు?" అడిగింది హీనస్వరంతో.

యుగంధర్ గుర్తుపట్టాడు. జయంతే సందేహం లేదు.

"మిస్ జయంతీ" అన్నాడు.

"ఎవరు మీరు?" అరిచింది ఖంగారుగా.

"నా పేరు యుగంధర్. ఇతను నా అసిస్టెంట్ రాజు. మేం డిటెక్టివ్‌లం"

"డిటెక్టివ్‌లా" జయంతి మొహం పాలిపోయింది. బెదురుతూ వెనక్కి చూసింది.

"సూర్యప్రకాశ్ వున్నాడా?" అడిగాడు యుగంధర్.

"సూర్యప్రకాశా ఎవరతను?"

"జయంతీ ఇలా అబద్ధం చెప్పి ప్రయోజనం లేదు. సూర్యప్రకాశ్ నువ్వూ కలిసి యిక్కడికి వచ్చారని మాకు తెలుసు" అంటున్నాడూ యుగంధర్. అంతలో గదిలో ఏదో చప్పుడయింది.

"తలుపుకి అడ్డంలే" అన్నాడు యుగంధర్.

ఆమె కదలకుండా "ఏమిటీ దౌర్జన్యం?" అన్నది.

యుగంధర్ ఆమె రెండు భుజాలు పట్టుకుని ఎత్తి పక్కన నిలుచోపెట్టి గదిలోకి వెళ్ళాడు. అతని వెనకే రాజూ వెళ్ళాడు.

గదిలోకి ఎవరూ లేరు. యుగంధర్ నీళ్ళగది తలుపు లాగాడు. రాలేదు.

"మిస్టర్ తలుపు తియ్యి ఎంతసేపని అక్కడ దాక్కుంటావు?" అన్నాడు.

అప్పటికీ జవాబు లేదు. రాజు ఒక కుర్చీ తలుపు దగ్గిరకి లాగి, కుర్చీ ఎక్కి నిలుచుని, పైనున్న వెంటిలేటర్లోంచి లోపలికి చూసి "సార్, లోపల లేడు. పారిపోయాడు" అన్నాడు కుర్చీమీదనించి కిందకి దూకుతూ.

"ఎలా పారిపోయాడు?"

"ఇంకో తలుపున్నది" అంటూ రాజు బయటికి పరిగెత్తాడు.

రాజు వెనకే యుగంధర్ పరిగెత్తాడు. సూర్యప్రకాశ్ తప్పించుకుని పారిపోతాడేమోననే ఆదుర్దాలో జయంతికి ఎవరూ కాపలా లేకుండా పరిగెత్తారు.

పరిగెత్తుకుంటూ వెళ్ళి గేటు దగ్గిర వున్న ఒక ఫియట్ కారులో ఒకతను ఎక్కడం దూరాన్నించి చూసి రాజు యింకా త్వరగా పరిగెత్తాడు. కానీ రాజు అక్కడికి వెళ్ళేలోపున ఆ ఫియట్ కారు కదిలి వెళ్ళిపోతోంది. రాజు నిస్పృహతో వెనక్కి తిరిగి క్రిజ్లర్ కారు దగ్గరికి పరిగెత్తాడు. అప్పటికే యుగంధర్ కారు స్టార్టు చేశాడు. కదులుతునన్ క్రిజ్లర్ తలుపు తెరుచుకుని యుగంధర్ పక్కన కూర్చున్నాడు రాజు రొప్పుతూ.

ముందు వెళుతున్న ఫియట్ కారు దృష్టిలోంచి తప్పించుకుపోకుండా యుగంధర్ అటే చూస్తూ గేటులోంచి కారు పోనిచ్చాడు.

"మన క్రిజ్లర్ స్పీడు ఆ చిన్న ఫియట్‌కి ఏనాడూ రాదు" అన్నాడు రాజు నవ్వుతూ.

యుగంధర్ జవాబు చెప్పలేదు. బజారు వీధిలో జనం కిటకిటలాడుతున్నారు. సైకిల్ రిక్షాలూ, సైకిళ్ళూ అడ్డదిడ్డంగా వస్తున్నాయి. పాండిచ్చేరిలో అన్నీ అడ్డరోడ్లు, నిలువు రోడ్లూ. ముందున్న ఫియట్ కారు ఎటన్నా తిరిగితే, మళ్ళీ పట్టుకోవడం కష్టం కావచ్చు. యుగంధర్ మనస్సంతా డ్రైవింగ్ మీద లగ్నం చేశాడు.

ఫియట్ కారు ఎటూ తిరగలేదు. తిన్నగా హైరోడ్డు మీదికి వెళుతోంది.

"ట్రంక్ రోడ్డు పట్టిస్తున్నాడు సార్. మనకి మరీ సులభం" అన్నాడు రాజు ఉత్సాహంగా.

యుగంధర్ తలవూపాడు. క్రిజ్లర్ కారుతో ఫియట్ కారుని సులభంగా దాటెయ్యవచ్చు. తర్వాత క్రిజ్లర్ కారు రోడ్డుకి అడ్డంగా పెడితే సూర్యప్రకాశ్ ఫియట్ ఆపక తప్పదు. ఏ పిస్తోల్లో పట్టుకుని, బెదిరించి, పోట్లాడే తత్వం వున్న మనిషి కాడని తేలిపోయింది. అటువంటి మనిషే అయితే హోటల్లోంచి అలా పారిపోడు.

ట్రంక్ రోడ్డుమీద వెళుతున్నాయి రెండు కార్లూ. ఫియట్ స్పీడు హెచ్చింది. యుగంధర్ క్రిజ్లర్ స్పీడూ హెచ్చించాడు. ఫియట్ దగ్గిరయింది. ఇక పక్కనించి దాటి ముందుకి వెళ్ళాలి.

బొయ్, బొయ్ మని హారన్ మోగిస్తూ పక్కగా తీసుకెళ్ళాడు క్రిజ్లర్ కారుని. ఫియట్ పక్కకి జరిగి సైడు యివ్వలేదు.

"కావలసి సైడు యివ్వడంలేదు" అన్నాడు రాజు.

యుగంధర్ తలవూపాడు.

"కుడివైపుకి వెళ్ళి రాంగ్ సైడు నించి ఓవర్ టేక్ చెయ్యండి" రాజు సలహా యిచ్చాడు.

"అటు మాత్రం సైడ్ యిస్తాడా? ఎందుకు ఓవర్‌టేక్ చెయ్యనిస్తాడు?" అన్నాడు యుగంధర్. అయినా ప్రయత్నించాడు.

ఫియట్ కారు కుడివైపుకి జరిగింది, అటునించీ క్రిజ్లర్ కారు దాటి ముందుకి వెళ్ళడానికి వీలు లేకుండా.

రాజు పిస్తోలు తీశాడు. "టయిర్ పేలుస్తాను" అన్నాడు.

యుగంధర్ తల విదిలించాడు. "చాలా ప్రమాదం. అతను చాలా వేగంగా వెళుతున్నాడు. స్టీరింగ్ కంట్రోలు తప్పి చాలా పెద్ద ప్రమాదం సంభవించవచ్చు. ఒద్దు కాల్చవద్దు" అని వారించాడు.

ముందు ఒక లారీ వెళుతోంది. ఫియట్ కారు ఆ లారీని దాటి వెళ్ళిపోయింది. క్రిజ్లర్ కారు ఆ లారీని సమీపించేటప్పటికి లారీ రోడ్డులో అడ్డంగా వెళుతోంది. హారన్ మోగించి, లారీని సైడ్ అడిగి, దాటి వెళ్ళేందుకు కొంతవేగం తగ్గించవలసి వచ్చింది యుగంధర్‌కి. లారీని దాటిన తర్వాత కనుచూపు మేరలో ఫియట్ కారు కనిపించలేదు.

"పక్కరోడ్లోకి తిప్పేశాడేమో?" అన్నాడు రాజు.

"చూద్దాం. ముందు ఎక్కడన్నా మలుపు వుండడం వల్ల ఫియట్ కనిపించడంలేదేమో?" అంటూ యుగంధర్ క్రిజ్లర్ కారు ఏక్సిలేటర్ నొక్కాడు. ఒక్క వురుకు ఉరికింది ముందుకి. వాయువేగంతో పోతోంది.

"అదుగో సార్ దూరాన కనబడే ఆ రెడ్‌లైట్ ఫియట్‌దే" అన్నాడు రాజు.

దూరాన ఎక్కడో ఉన్న ఆ రెడ్ లైట్ దగ్గిర అవుతోంది. బాగా దగ్గిరయింది. క్రిజ్లర్ కారు హెడ్‌లైట్స్‌లో కనిపిస్తోంది.

"ఆఁ ఫియట్టే" అన్నాడు రాజు.

"అవును. ఆ ఫియట్‌ని తరుముకుంటూ మనం ఎన్ని మైళ్ళు వచ్చాం?" అడిగాడు యుగంధర్.

"ముప్పయి అయిదు మైళ్ళు వచ్చాం పాండిచ్చేరి నించి."

"మద్రాసు చేరేలోగానైనా యితన్ని పట్టుకోగలమా" అన్నాడు యుగంధర్ నవ్వుతూ.

"ఇంకో పదిమైళ్ళు పోతే రోడ్డు బాగా వెడల్పుగా ఉంటుంది. అప్పుడు సులభంగా ఓవర్ టేక్ చెయ్యవచ్చు" అన్నాడు రాజు.

బాగా దగ్గిరవుతారు. యింకో అయిదు నిముషాలలో ఓవర్ టేక్ చెయ్యవచ్చునని అనుకుంటారు ఆ డిటెక్టివ్‌లు. అంతలో ఏ లారీయో, కారో, బస్సో అడ్డం వస్తుంది. ఫియట్ మళ్ళీ దూరం అవుతుంది.

"చెంగల్పట్టు దాటేశాం సార్" అన్నాడు రాజు నిస్పృహతో. "ఏం చేస్తాం. మద్రాసుకి వెళితే చిక్కిపోతాడు. ఇంత స్పీడుగా డ్రైవ్ చేస్తే మనమే కాక ట్రాఫిక్ సార్జంట్స్ మోటార్ సైకిల్స్ మీద తరుముతారు అతన్ని" అన్నాడు యుగంధర్.

సింగపెరుమాళ్ కోవిల్ కూడా దాటారు. తాంబరం వచ్చేసింది. గిండీ రైలు స్టేషన్ ముందునించి వెళ్ళారు. ఫియట్‌కీ, క్రిజ్లర్‌కీ యాభై గజాలకన్నా దూరంలేదు. గిండీనించి సైదాపేట బ్రిడ్జి మీదికి ఫియట్ తిరిగింది. వెనకే క్రిజ్లర్ వెళ్ళింది. ఓ లారీ బ్రిడ్జిమీద ఆగివుంది. రాజు దూరాన్నించి చూసి "ఆ లారీ చెడిపోయినట్లుంది. దాన్ని దాటి వెళ్ళడం కష్టం. మనవాడు ఫియట్ ఆపి తీరాలి" అన్నాడు.

యుగంధర్ క్రిజ్లర్ స్పీడు తగ్గించాడు. ఫియట్ స్పీడు తగ్గలేదు. రయ్‌మని వెళుతోంది.

"పిచ్చిపట్టిందా ఏమిటి? ఎలా ఆ లారీని దాటి వెళతాడు బ్రిడ్జిమీద" అరిచాడు రాజు.

యుగంధర్ కూడా ఆశ్చర్యంగా చూస్తున్నాడు.

లారీ పక్కన సందున్నది. ఒక కారు వెళ్ళడానికి చాలినంత స్థలం వుందా? లేకపోతే బ్రిడ్జి ప్రక్కన వున్న చెక్కఫెన్సింగ్‌కి తగులుతుంది.

"సార్! ఆ సందులోంచి వెళుతున్నాడు. మన క్రిజ్లర్ పట్టదు ఆ సందులో" అన్నాడు రాజు.

ఫియట్ లారీకి, చెక్క ఫెన్స్‌కి మధ్యవున్న సందులో దూరింది. వేగం తగ్గకుండానే రయ్‌మని వెళ్ళింది. చెవులు చిల్లులు పడేటట్లు చప్పుడు వినిపించింది.

"ఫెన్స్‌కి కొట్టుకుంది" అని రాజు అంటూండగానే ఫియట్ కారు తలకిందులుగా బ్రిడ్జిమీదనుంచి కిందపడింది. క్రిజ్లర్ బ్రేక్ వేసి యుగంధరూ, రాజూ దిగారు. లారీ డ్రైవర్, క్లీనర్ ఫెన్స్ దగ్గిరికి పరిగెత్తారు.

విచిత్రం అంత పైనించి కిందపడినా, ఆ ఫియట్ కారు హెడ్‌లైట్స్ బద్దలు కాలేదు. కనెక్షన్ పోలేదు. ఇంకా వెలుగుతూనే వున్నాయి. ఇంజన్ మాత్రం ఆగిపోయింది.

"ఇంత పైనించి పడితే యింకే బతుకుతారు. ఎంతమంది వున్నారో కారులో?" అన్నాడు లారీ డ్రైవర్.

యుగంధర్ కోపంగా లారీ డ్రైవర్ వైపు తిరిగి "నువ్వు ఈ బ్రిడ్జిమీద లారీ ఎందుకు ఆపిపెట్టావు?" అన్నాడు.

"ఏం చెయ్యను సార్. బ్రేక్స్ జామ్ అయ్యాయో ఏమైందో నాకు తెలియదు. లారీ కదలలేదు. నేనేం చెయ్యను. ఇటువంటి ప్రమాదం జరుగుతుందేమోననే నేను డేంజర్ లైటు వెలిగించి వుంచాను. నా తప్పేమిటి సార్"

"రాజూ నువ్వు త్వరగా వెళ్ళి ట్రాఫిక్ డిపార్టుమెంట్‌కి ఫోన్ చెయ్యి" అని చెప్పి యుగంధర్ వెనక్కి పరిగెత్తాడు. రాజు టెలిఫోన్ చెయ్యడానికి సైదాపేట వైపు పరిగెత్తాడు. బ్రిడ్జి చివరివరకూ వెళ్ళి యుగంధర్ కాలవ ఒడ్డుమీదనించి కిందకు దిగాడు. అది అడయార్ నది. నీళ్ళు అట్టేలేవు. టార్చిలైటు వెలిగించి. ఆ వెలుగులో తోవ చూసుకుంటూ ఫియట్‌కారు పడిన చోటికి పరిగెత్తాడు.

టార్చిలైట్ వెలుగు కారులోకి వేశాడు. డ్రైవింగ్ సీటులో కూర్చునున్న మనిషి మూలుగుతున్నాడు.

యుగంధర్ ఆశ్చర్యానికి అంతులేదు. అంత ఎత్తునించి కిందపడినా మనిషి యింకా ప్రాణాలతో వున్నాడు. ఆదరాబాదరా యుగంధర్ ఫియట్ కారు తలుపు తెరవడానికి ప్రయత్నించాడు. రాలేదు. తలుపు దెబ్బతిని తాళం బిగుసుకుపోయింది. ఓ రాయి తీసుకుని, తలుపు హేండిల్‌ని విరగగొట్టి, తలుపు తెరిచి టార్చిలైటు వెలుగు లోపలికి వేసి చూశాడు.

స్టీరింగ్ వీల్ కనిపించడంలేదు. కారులో వున్న మనిషి తల ముందుకి వాలివుంది. యమబాధతో మూలుగుతున్నాడు.

"క్షణం ఓపిక పట్టు" అని యుగంధర్ అతన్ని అక్కణ్ణించి బయటికి తియ్యడానికి ప్రయత్నించాడు. ప్రయోజనం లేకపోయింది. సీటుకీ, స్టీరింగ్ వీల్‌కీ మధ్య యిరుక్కుపోయాడు. ముందున్న విండ్ షీల్డ్ అద్దం తునాతునకలయి, అతని చేతులకీ, మెడకీ అద్దం పెంకులు గుచ్చుకున్నాయి. రక్తం ధారలుగా కారుతోంది. యుగంధర్ సీటు వెనక్కి లాగాడు. తర్వాత అతన్ని రెండు చేతుల్లో ఎత్తుకుని తెచ్చి నేలమీద పడుకోపెట్టాడు. చకచకా పరీక్ష చెయ్యడం ప్రారంభించాడు.

అతనింకా మూలుగుతున్నాడు. ఎక్కణ్ణించో నూతిలోంచి వస్తున్నట్లున్నది అతని గొంతులో మూలుగు. అతనికి స్పృహలేదు. తెలివి తప్పినా, ఆ స్థితిలో కూడా బాధభరించలేక మూలుగుతున్నాడు. అంబులెన్స్ వచ్చి, ఆస్పత్రికి తీసికెళ్ళేటంత వరకూ బతికి ఉంటాడని నమ్మకం లేదు యుగంధరికి. కారు ఏక్సిడెంట్‌లో మరణించినట్లు దొంగ సాక్ష్యం సృష్టించి, డాక్టర్ని హత్యచేసిన యీ మనిషి కారు ఆక్సిడెంట్‌లోనే మరణించడం విధి వైపరీత్యం. భగవంతుడు న్యాయం రకరకాలుగా చూపిస్తాడు.

అంతలో సైరన్ ఊదుకుంటూ అంబులెన్స్ వచ్చింది. క్షణాలలో నిచ్చెనలు, స్ట్రెచ్చర్లు తీసుకుని ఫైర్‌మెన్ దిగారు. పోలీసు ఉద్యోగులతో, ఫైర్‌మెన్‌తో, హెల్మెట్స్‌తో, టార్చిలైట్లతో ఆ స్థలం అంతా హడావిడిగా ఉంది.

22

"చెప్పలేను" అన్నాడు డాక్టర్ యుగంధర్‌తో.

"అంత అపాయస్థితిలో వున్నాడా?" అడిగాడు యుగంధర్.

"అవును. విండ్ షీల్డ్ అద్దం గుచ్చుకుని మొహం అంతా చెక్కుకుపోయింది. ముప్పయి యెనిమిది గాజుముక్కలు మొహంలో దిగబడ్డాయి. ఎన్ని కుట్లు వేశానో ఆ మొహం మీద నాకే తెలియదు. అంతేకాక స్టీరింగ్ వీల్ నొక్కుకోవడం వల్ల ఎముకలు రెండు విరిగి ఊపిరితిత్తి దెబ్బ తిన్నది. ఇప్పటికి రెండుసార్లు నెత్తురు ఎక్కించాము. చాలా తీవ్రంగా వుంది జ్వరం. బతికాడంటే నేనే ఆశ్చర్యపడతాను" అన్నాడు.

ఇద్దరు పోలీస్ కానిస్టేబుల్స్‌ని రోగి పక్కన కాపలా ఉంచాడు ఇన్‌స్పెక్టర్ స్వరాజ్యరావు.

"నేను అనుమతి యిచ్చేటంత వరకూ ఎవరూ రోగితో మాట్లాడకూడదు" అని డాక్టర్ మరీ మరీ హెచ్చరించాడు.

ఇన్‌స్పెక్టర్ తలవూపి "పారిపోకుండా" అని ఊరుకున్నాడు.

"మీ పోలీసులకి అనుమానం మరీ ఎక్కువ. చావుబతుకుల మధ్య వున్న రోగి ఎలా పారిపోతాడనుకుంటారు?" అన్నాడు డాక్టర్.

పాండిచ్చేరి పోలీసులు జయంతిని మద్రాసుకి తీసుకువచ్చి ఇన్‌స్పెక్టర్ స్వరాజ్యరావుకి ఒప్పగించారు. ఆ విషయం తెలియగానే యుగంధర్, రాజు పోలీస్ హెడ్‌క్వార్టర్స్‌కి వెళ్ళారు. జయంతి తండ్రికూడా అక్కడే వున్నాడు.

''మేము ఎన్నిసార్లు అడిగినా ఎంత బతిమాలుతున్నా జయంతి ఏమీ చెప్పడంలేదు. మౌనవ్రతం పట్టింది'' అన్నాడు ఇన్‌స్పెక్టర్ విసుగ్గా.

యుగంధర్ జయంతికి ఎదురుగా కూర్చున్నాడు. సూటిగా ఆమె కళ్ళల్లోకి చూస్తూ ''ఏమమ్మా! ఎందుకలా మొండితనం చేస్తావు. ఇది చిన్నపిల్లల ఆటకాదు. దయచేసి వాగ్మూలం యియ్యి'' అన్నాడు.

ఏమీ అర్థంకానట్టు చూసింది ఆమె.

''తల్లీ మీ అమ్మ మంచం పట్టింది. మేము ఎలా బతుకుతాము చెప్పు. వీళ్ళడిగిన ప్రశ్నలకి జవాబులు చెప్పెయ్యి. ఇంటికిపోదాం'' అని తండ్రి వేడుకున్నాడు.

అయినా జయంతి పెదిమలు విప్పలేదు. ఒక్కమాటా మాట్లాడలేదు.

''అయితే నిన్ను కస్టడీలో వుంచవలసిందే'' అన్నాడు ఇన్‌స్పెక్టర్.

జయంతి అప్పటికీ మాట్లాడలేదు.

అయిదురోజుల తర్వాత రోగికి స్పృహ వచ్చింది. స్పృహ రాగానే ''ఏమైంది? నేనెక్కడున్నాను?'' అడిగాడు.

డ్యూటీలో వున్న నర్సు చెప్పింది కారు ఏక్సిడెంట్‌లో దెబ్బలు తగిలాయనీ, ఆస్పత్రిలో ఉన్నాడనీ. రోగికి స్పృహ వచ్చినట్లు స్వరాజ్యరావుకి కబురు వెళ్ళింది. ఇన్‌స్పెక్టర్, యుగంధరూ, రాజూ వెంటనే బయలుదేరి వచ్చారు.

''మిస్టర్ సూర్యప్రకాశ్ డాక్టర్ని ఎందుకు హత్య చేసిందీ అంతా వివరంగా స్టేట్‌మెంట్ యిస్తారా?'' అడిగాడు స్వరాజ్యరావు.

రోగి మొహమంతా కట్లతో నిండిపోయింది. పెదిమలూ, ముక్కుచివరా తప్ప యింకేమీ కనిపించడంలేదు.

''నాకేమీ కనిపించడంలేదు. కళ్ళు పోయాయా?'' అడిగాడు రోగి.

''లేదు. మొహానికి చాలా దెబ్బలు తగిలాయి. ముప్పయి ఎనిమిది కుట్లు వేశారు. కళ్ళకి దెబ్బ తగలలేదు'' అన్నాడు ఇన్‌స్పెక్టర్.

''కట్లు ఎప్పుడు ఊడతీస్తారు?''

''ఇంకో రెండురోజుల్లో'' అన్నాడు డాక్టర్.

''జయంతి ఏమైంది?''

''పోలీస్ కస్టడీలో వున్నది.''

రోగి నిట్టూర్చాడు. ''జయంతి నిర్దోషి. ఏమీ సంబంధం లేదు'' అన్నాడు.

''నీ మాట ఎలా నమ్ముతాం?'' అడిగాడు ఇన్‌స్పెక్టర్

''జయంతి ఏమన్నది?''

''ఏమీ చెప్పడంలేదు.''

''నేను జయంతితో ఒక్కసారి మాట్లాడవచ్చా?''

''వీల్లేదు. నువ్వు ముందు స్టేట్‌మెంట్ ఇయ్యి. తర్వాత మాట్లాడవచ్చు'' అన్నాడు ఇన్‌స్పెక్టర్.

''ఇస్తాను. రెండురోజులుండండి. నా మొహానికి యీ కట్లు ఊడతియ్యనివ్వండి'' అన్నాడు రోగి నీరసంగా.

.

(ముగింపు వచ్చేనెలలో)

Post your comments